

Bille: Meget vel. Denne Bemærkning findes ikke i Tidenden, saa at jeg havde nogen Opfordring til at spørge om — —

Formanden: Jeg tror, at det ærede Medlem gjengav meget korrekt, hvad der staar i Tidenden, nemlig „Andragendet fremlægges herved paa Thingets Bord“, og da det er mig, der har fremlagt det, er det selvfølgelig mig, der har indbragt det.

Bille: Jeg indrømmer, at det i alle Henseender egner sig til at komme under Undersøgelse. Det vilde være langt hensigtsmæssigere, forekommer det mig, at Forslaget kom til at lyde paa, at dette Andragende underkastes en Prøvelse; saa meget mere anbefaler det sig at gaa den Vej, som det ikke kan skjules for Nogen, at Andragendernes Mangfoldighed beskæftiger sig med alle mulige Ting, og skjøndt det vel er muligt at sammenfatte et Udvalg paa 9 Medlemmer af Folkethinget, som ere inde i særdeles Meget, saa pleie vi dog at tage Hensyn til Bestaffenheden af de Sager, vi henvise til et Udvalg, ved dettes Sammenfatning og pleie at søge at finde de særlige Kundskaber, Egenheder og Interesser, som gjøre det enkelte Medlem mere skiftet end andre til netop at udforske sig dermed. Netop dette Andragende synes derfor at have et billigt Krav paa, at der til dets nærmere Prøvelse vælges saadanne Mænd, som antages særlig at være skiftede dertil, og ikke saa at sige at lade Sagen drømt i den Masse af Andragender, der i Øvrigt maatte fremkomme. Ved at vedtage Forslaget og nedsætte et staaende Udvalg, er jeg bange for, at vi ville komme til at give en Spore til en Tilbøjelighed, som jeg ikke ønsker at understøtte. Det er uregelmæssigt, at Rigsdagen er den Instants, til hvilken alle Forurettede i Landet kunne henvende sig, og at en saadan Refus bør staa dem aaben, dærom er der ikke nogen som helst Tvivl. Det er et af de Frihedens Palladier, vi besidde, og det skal derfor være let brugeligt for den, der virkelig er forurettet. Men vor Erfaring har, forsaavidt vi overhovedet have givet os af med at gennemlæse Andragenderne, vist os, at for hver Cit, der virkelig er bleven forurettet, er der Mange, hvis Forurettelse kun bestaar i deres egne urigtige Forestillinger om deres Forhold, om Lovgivningen, Tilstanden i det Hele og om Alt, hvad der maa komme i Betragtning ved Afgjørelsen af deres Spørgsmaal. Jeg frygter for, at Nedfattelsen af et staaende Udvalg vil indeholde en meget stærk Opfordring for den sidste Klasse til i forøget Omfang at henvende sig til Rigsdagen og besvare dem med Andragender, som der virkelig ikke er Noget at gjøre ved. Vi ville derved maasse vække Forhaabninger, som vi ikke selv ere i Stand til at tilfredsstille, og det forekommer mig derfor, at det vil være rigtigere, saalænge Andragenderne ikke antage en ganske an-

den Karakter end hidtil, da at indskrænke os til at drøfte de enkelte Andragender, som kunne siges at fortjene en saadan Prøvelse og lade de andre forsvinde i Glemselens Grav. Nu er det ganske vist — det ser jeg meget vel —, at dette Udvalg ikke faar nogen Forpligtelse til at afgive nogen Betænkning eller gjøre nogen Indstilling om samtlige Andragender, men ikke desto mindre vil dog et større Arbejde derved blive paaført, end Sagerne nødvendig kræve. Dersom Forslaget kom til at lyde paa, at det eneste af de Andragender, der hidtil ere fremkomne her i Thinget, som synes at trænge til en nærmere Undersøgelse, undergives Prøvelse i et Udvalg, skal det være mig en Forpligtelse at stemme derfor. Derimod anser jeg det af almindelige Hensigtsmæssighedsgrunde for at være urigtigt at nedsætte et staaende Udvalg til Prøvelse af alle Andragender.

J. M. Hansen: Det ærede Medlem be- raabte sig for det Første paa 24 Mars Erfaring. Ja, det er netop 24 Mars Erfaring, der nu har bragt os til at fremkomme med dette Forslag. Vi have en rig Erfaring om, at Underkriverne af en stor Mængde Adresseer og Andragender, som ere sendte her ind til Rigsdagen, bittert i flere Aar have beklaget sig over, at man ikke værdigede dem nogen som helst Opmærksomhed, at de bleve henlagte paa et Bord, uden at man fik at vide, om Nogen læste dem, og at Andragerne ligesaa godt kunde kaste dem i en Ørft ude paa Landet som sende dem herind til Rigsdagen. Dette kan Folkethinget efter vor Opfattelse ikke være tjent med. Det er mere og mere blevet den almindelige Mening, at det ikke kan nytte noget at henvende sig til Folkethinget om nogen Ting, og dette gjør, at flere af os — det kan godt være, at det ikke har ramt det ærede Medlem — have havt megen Besvær, ikke med at slippe for at indbringe et eller andet Andragende, thi det kan man jo forøvrigt nok gjøre, naar de ere sømmelige og passende, men for meget Overheng med Anmodninger om at tage os af dem og gjøre dem til vore, da de ellers, saaledes siges der, ikke have nogen Betydning. Naar vi nu kunde faae et saadant staaende Udvalg, og Bedkommende derved fik at vide, at der dog blev værdiget deres Andragender en saadan Opmærksomhed, at dette Udvalg læste dem igennem, saa kunde vi meget bedre afvise slige paatrængende Forlangender om, at man skulde indbringe Lovforslag, gjøre Klagerne til sine, og i det Hele tage sig af disse Andragender. Jeg tror, at dette er den mildeste Maade, hvorpaa man kan behandle disse Andragender fra Medborgere, naar man ikke rent ud vil slaa en Streg over dem og lade dem ligge, og dette anser jeg ikke for passende; det er min fulde Mening. Jeg finder det derfor rigtigst, at vi gaa denne Vej. Sagen her er jo den, som det ærede Medlem ogsaa bemærkede, at disse Andragender gaa i meget